

SVETA GORA

pri

Gorici.

Nekaj zgodovinskih črtic o tej božji poti
s podukom o romanji in razkazom svetogorskih
odpustkov.

Sestavil
A. Č.

Z dovolitvijo preč. kn.-nadškofijskega
Ordinariata goriškega.

V GORICI 1883
Natisnila tiskarna Hilarijanska; založilo vodstvo
svetogorsko.

SVETA GORA

1913

Čudežni začetek in zgodbe

božje poti na Sv. Gori.

Pred več ko tristo leti so Luter in drugi krivoverci po Nemškem in sosednjih deželah krive nauke učili in premnogo ljudi ob pravo vero pripravili. Ker so bili ljudje resnice sv. vere zavrgli, prepustil jih je pravični Bog njih strastim. Grozovite hudobije so se tedaj po Evropi počenjale. Ropanja, ubijanja, požiganja ni bilo ne konca, ne kraja. Hude vojske so po deželah razsajale, kuga je ljudi morila in lakota pritiskala. Divji Turek je bil postal ljuta šiba božja vsemu krščanstvu. Tudi med nas Slovence so bili že krivi učeniki pridrli; tudi mi smo bili v nevarnosti, pravo vero izgubiti; nekteri so se bili že dali zapeljati. V teh hudih silah smo

se Materi Božji v srce zasmilili; saj je Slovenec vedno goreče častil nebeško Gospó. Pisalo se je l. 1539., ko je neko saboto priprosta, pa nedolžna pasteričica iz Grgarja, Urša Ferligojka (ali Ferligojkica) imenovana, vrh hriba, ki so mu takrat Skalnica pravili, svojo čedo pasla. Ta hrib se vzdiguje nad vasmi Solkanom in Grgarjem ne daleč od Gorice. Goreče se je deklica Materi Božji priporočevala, tembolj, ker je bil ravno sabotni dan, že od nekedaj Devici Mariji posvečen. Kar naenkrat se zablišči nebeška svitloba pred pasterico in Mati Božja se jej z Jezusom v naročji v rajski lepoti prikaže. Preprijazno spregovori nebeška Mati in pokaže na hrib rekoč: „Reci ljudstvu, da naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi!“ Pokorna Uršica hiti izpolnit nebeško povelje in je oznanja po vsi okolici. Svetna oblast se je hotela prepričati, je - li prikazen bila resnična, ali pa le zmota

ali sleparija. Zategadelj Uršico v Gorici zaprejo, da bi jo natanko presliševali. Ko pa pridejo v ječo po-njo, najdejo duri zaprte, sobo pa prazno. Iščejo deklice povsod, dokler je ne najdejo vrh Skalnice, kjer je goreče molila. Vtaknejo jo v drugo in v tretje v ječo, duri skrbno zapahnejo in stražo pred-nje postavijo; toda v drugo in tretje je Mati Božja svojo varovanko čudežno iz ječe rešila in jo vrh Skalnice postavila. Vsi so bili sedaj prepričani, da se je bila Uršici zares Devica Marija prikazala. Duhovni, svetni oblastniki in ljudske množice hitijo na goró, častit mesto prikazanja, kjer v naglici malo kapelico postavijo. Od vseh strani je ljudstvo skupaj vrelo, obilni darovi in miloščine so prihajali tako, da so zamogli v petih letih velik tempelj iz rezanega kamnja Materi Božji v čast vrh Skalnice dozidati. Leta 1544. je novo cerkev namestnik oglejskega patrijarha slovesno posvetil. Nekaj čud-

nega se je bilo prigodilo, ko so za cerkve temeljno podstavo kamnje lomili. Delavec je bil namreč zadel na rumenkasto, lepo gladko marmorno ploščo, na kateri so bile skrivnostne podobe vrezane, okoli kraja pa „angeljsko češčenje“. Odkod je ta kamen tje gori prišel, nikdo ne vé; nikdo se ne spominja, da bi bilo kedaj na pusti Skalnici stalo kako svetišče. Še sedaj je kos tega kamna na evangeljski strani sv. Jožefa altarja videti. Ko je bila cerkev zvršena, opravljali so v njej nad dvajset let duhovni solkanske fare božjo službo. Leta 1565. pa pokliče nadvojvoda Karol OO. Frančiškane s Hrvaškega in jim izroči slavno svetišče, ki so je brž s početka, zavoljo neštivilnih čudežev, ki so se tam godili, „Sv. Goro“ imenovali. V kratkem času so menihi z nabrano miloščino sezidali zraven cerkve samostan in prenočišče za romarje. Imeli so tudi v Solkanu manjši samostan za onemogle ali bole-

have brate. Slava svetogorske božje poti je rasla vedno bolj; zato so sv. očetje papeži to imenitno svetišče z obilnimi odpustki obdarovali. Tako velik je bil sloves tega Marijinega tempeljna, da so l. 1717. v Rimu privolili, da se sme podoba Matere Božje na Sv. Gori slovesno k r o n a t i. Z veličastnimi slovesnostmi jo je kronal 6. junija l. 1717., tretjo nedeljo po Binkoštih, na Travniku v Gorici, pičanski *) škof vpričo mnogoštevilne duhovščine, in nad trideset tisoč pobožnega ljudstva. Še danes se vsako leto tretjo nedeljo po Binkoštih obhaja „spomin prikazanja in kronanja Matere Božje na Sv. Gori“ po vseh cerkvah goriške in videmske nadškofije. Leta 1786. je po nerazumljivih sklepih božje Previdnosti to staroslavno božjo pot hud udarec zadel. Vsled višega ukaza sta bila božja pot in samo-

*) P i č a n (Peden) je bil star škofovski sedež v Istri.

stan OO. Frančiškanov zatrta. Podobo Matere Božje so prenesli v farno cerkev solkansko; iz svetogorske cerkve so pa vse poprodali in celó cerkev razkrili; tudi samostanska poslopja in prenočišče za romarje skoraj vse posuli. Nad sedem let in pol so žalovale na starodavni Sv. Gori podrtine in okoli njih so poklekovali romarji in jih z britkimi solzami močili. Leta 1793. je dovolil cesar Franc II., da se sme cerkev na Sv. Gori popraviti in božja pot zopet odpreti. Z denarjem, blagom in delom so prijatelji in častilci Marijini od vseh strani pripomagovali obnoviti starodavno svetišče. V god sv. Mihaela višega angela, 29. septembra 1793. so z velikanskimi slovesnostmi podobo Matere Božje iz Solkana na staro, izvoljeno mesto prenesli in jo vpričo štirideset tisoč romarjev na milostni altar postavili. Obnovljeno svetišče je bilo zdaj izročeno svetnim duhovnom pod nadzorstvom voditelja, ki ga mil. nadškof

goriški postavljajo za duhovno in svetno oskrbovanje božje poti. Sv. Gora je kmalu zopet zaslovela in začeli so iz raznih dežel mnogoštevilni romarji prihajati in prihajajo še do današnjega dne, čeravno denarja vedno bolj pomanjkuje in vera čedalje bolj peša. Vsi se še spominjajo velikanskega shoda 2. septembra l. 1872, ko je prišlo okoli petdeset tisoč romarjev k Materi Božji svetogorski pomoči prosit za slavnega jetnika sv. Očeta Pija IX. Srčno ljubezen do Matere Božje na Sv. Gori pokazali so Marijini otroci tudi l. 1874, ko so z obilnimi darovi veličastno zvočenje naši najimenitniši božji poti pripravili, kakoršnega nema nobena cerkev cele nadškofije; veliki zvon tehta 63 centov. Da je Sv. Gora zares milosten kraj, spričujejo tisoči romarjev, ki vsako leto priromajo z Goriškega, Kranjskega, iz Trsta, Istre, Dalmacije, Italije, deloma celó s Koroškega, Štajarskega i.t.d. Nad petdeset tisoč po-

božnih poklekuje vsako leto pred milostljivo Materjo Božjo na Sv. Gori!

Čudežne milosti. *)

2) Ko so l. 1717 čudežno podobo M. B. v slovesnem sprevodu h kronanju v Gorico spremljali, stal je med gledalci tudi jud Mojzes Montefiori; tisti hip, ko zagleda mili obraz Matere milosti, prešine ga čudežna moč, ljubezen do nebeške Matere se v njem užge, milost božja se ga tako trdno oklene, da se jej ne more več vstavljati; pri tej priči sklene pokristjaniti se, dá se podučevati in 21. okto-

*) Posnete so te čudežne dogodbe iz starih zapisnikov svetogorskih. Dokler sveta Cerkve takih dogodkov ne preišče in za prave čudeže ne spozna, opira se njih verjetnost le na človeško veljavo, to je, na to, da so priče tacihi zgodeb izvedene, poštene, resnicoljubne in tedaj zanesljive.

bra 1718 v glavni cerkvi v Gorici krstiti.

7) Matija Vertovec iz Vipave je že dolgo let bolehal. L. 1733 se zaobljubi na božjo pot na Sv. Goro. Z veliko, neznansko težavo leze gori po hribu, ko prispe do kapelice Oznanjenja M. B., začne mu tako slabo prihajati, da ne more ne naprej, ne nazaj. Zaupljivo obrne oči k Materi Božji in pri tej priči začuti novo moč v sebi in dospe srečno na vrh; zdravje se mu je potem povrnilo. Resnico tega je omenjeni Matija s prisego potrdil.

10) L. 1737 med binkoštno osmino je prišel Janez Puech iz Bavarskega na Sv. Goro ter je pripovedaval naslednje: «Služil sem kot vojak pod generalom Klomenerjem; dobil sem bil povelje stražiti vozove, ki so živež za vojake vozili. Pri Guastali padeta

princ Ludovik Würtemberški in moj general; Francozi nas napadejo z vso silo in se zaženejo posebno na oddelek, ki je živež stražil. Ker se braniti nisem mogel in uteči tudi ni bilo več časa, zlezem pod velik voz in strahoma pričakujem smrti, ker Francozi neso nobenemu prizanašali. V strahu izvlečem iz žepa molitvene bukvice in v njih najdem podobico M. B. na Sv. Gori, ki mi jo je bil neki prijatelj podaril, ko smo skozi Gorico marširali. Prosil sem Devico Marijo, da bi vsaj mojej duši milost izprosila, ker smrti nesem upal več uteči. Francoska četa prihruje, vozove preobrača in pleni, mene pa nobeden ne stakne, čeravno sem se več ur v smrtnih silah pod vozom tiščal. Ko s plenom odidejo, izlezem spod voza, pobegnem in srečno dotečem naša krdela. Danes sem prišel sem-le storjeno obljubo izpolnit; prosim, da bi se ta dogodka v zapisnik tega svetišča vvrstila».

O božjih potéh in romanji.

Romarji smo na zemlji vsi; „vemo, da dokler smo v telesu, popotujemo (ločeni) od Gospoda.“ (II. Kor. 5. 6.) Naše življenje je težavno popotovanje skozi deželo pregnanstva v nebeško domovino. Božje poti in romanje so lepa podoba tega popotovanja. „Božje poti moramo zeló ljubiti, ker nas spominjajo, da smo vsi romarji na zemlji“ rekli so pri neki priložnosti pokojni sv. Oče Pij IX. Ljubezen do romanja je krščanskemu sreču globoko vcepljena; zato je obiskovanje božjih poti tako staro, kakor cerkev sama. Prvi so bili priromali sv. Trije Kralji iz daljne jutrove dežele k betlehemskim jaslicem. Prvi kristjani so obiskovali grobove mučenikov, posebno pa ss. aposteljnov Petra in Pavla. Z vsega krščanskega sveta so hodili na božjo pot v sveto deželo, častit kraje, posvečene

po skrivnostih rojstva, življenja in smrti našega Zveličarja in njegove presvete Matere. Posebno so pa že od starodavnih časov kristjani kaj radi romali k milostnim podobam in cerkvam Matere Božje. Njene podobe so misijonarji v Galiji v votla hrastova debela postavljali in vé rni so jih hodili častit. V vseh stoletjih, po vsem krščanstvu je Marija Devica na posebnih krajih, pri izvoljenih podobah čudežne milosti delila; neštevilno božjih poti je postalo, neštevilno romarjev jih je obiskovalo. Dan danes je skoraj ni deželice, ki ne bi se ponašala s svojim izbranim Marijinim svetiščem.

Božja Previdnost obrača in vreduje vse k najmodrejšemu cilju; tudi božjih poti ni zastonj človeštvu odprla. Bog je sicer povsodi pričujoč, Mati božja povsodi sliši naše vzdihe, toda On je neomejeni Gospodar, odbrati si zamore posebne kraje, kjer hoče po svoji Materi posebne milosti deliti. Za navadne po-

trebe nam je stvaril navadno vodo, za razne bolezni nam je pripravil zdravilne studence. Obiskovalci takih izbranih svetih krajev opravljajo izredna pobožna dela ter si tako srca pripravljajo, da zamorejo izredne milosti sprejeti. Romar se poda na daljno, težavno pot; pretrpi v spokornem duhu veliko žeje in lakote, vročine in mraza. Po poti romarji skupno molijo, svete pesmi pojejo, si med seboj in ljudem ob poti spodbudljive zglede dajajo; očitno pred vsem svetom svojo vero spričujejo in vsa zasramovanja od strani nevérnikov ponižno prenašajo. Na svetem kraju prav živo čutijo, da so udje velike občine svetnikov; v družbi toliko pobožnih se jim vera vname, upanje obudi, ljubezen razgreje. Prišli so vèn iz navadnega domačega tira, vse jim je novo: sveti tempelj, milostna podoba, svetinje, obljubne tablice po stenah, spovednik, pridigar i. t. d.; vse to na-nje blago upljiva, čvrst duh jih oveja, čutijo se bliže ne-

bes, bliže milostnemu studentu. Srce je zrahljano, skrušeno, pripravno sprejeti obilniših milosti. Grešnik že leta in leta gnjije v smrtnem grehu, sram ga je bilo smrdljivo rano pred domačim dušnim pastirjem odvezati; v svetišči ga močna milost zgrabi, pred nepoznanega spovednika žene, Kristusov namestnik dolgoletno skrumbo zaceli, pribežališče vseh grešnikov je pomagalo. Bolnik — denimo — je že vse zdravnike obletel, vse lekarnice obral, vseh zdravil že pokušal: vse nič mu ni pomagalo. Po stenah svetišča vidi viseti berglje, ki so jih ozdravljeni kruljevci tam pustili, šteje množino srebernih src, rôk, nôg; prebira po obljubnih tablicah srčne zahvale nadložnih ki so tu v najrazličnejših revah pomoč zadobili; upanja žarek mu zasije v srcé: tem je bilo pomagano — si misli — tudi meni bo, če je sveta božja volja! Od posvetnih zdravnikov se zaupno zateče k Zdravju vseh bolnikov, in, če je božja volja, v svetišči je od-

slej ena tablica več. — Večkrat se vé-
ni v nenadnih nevarnostih iz daljave
v duhu zatečejo k milostnemu kraju;
nevarnosti srečno uidejo; napravijo se
na božjo pot, da se pomočnici vseh kri-
stjanov za rešenje zahvalijo. —

Božje poti so tedaj velike važnosti
v gospodarstvu božje Previdnosti; one
so javna izpoved sv. vere, hladilo duš-
nim in telesnim ranam; one véro oživ-
ljajo, upanje krepijo, ljubezen vnemajo,
nad ljudstva in dežele nebeški blago-
slov lijejo. Zato je pa tudi sv. cerkev
božje poti vedno skrbno gojila, pobožno
romanje priporočevala in hvalila. (Prim.
Trid. zbor s. 25). Z obilnimi odpustki
je svetišča obdarovala, romarjem modra
vodila podaja, s posebnim blagoslovom
krepča odhajajoče in sprejemlje vrača-
joče se z božje poti; večkrat je že ro-
manje tudi za pokoro nakladala, po-
sebnost v nekdanjih časih. Svetniki so
bili goreči romarji; naj omenim samo
sv. Brigito, sv. Janeza Kancija, sv. An-

gelo Merici, sv. Aleksija, sv. Benedikta Labre-a i. dr. Sveti očetje papeži so se pogostoma na božje poti podajali n. pr. v Lorét; so dali posebno sloveče podobe Matere božje slovesno kronati, so vérnim romanje goreče priporočali. Posebno v današnjih stiskah sv. cerkve pričakujejo namestniki Kristusovi zdatne pomoči od združene molitve bogoljubnih romarjev. „Romanje je preimeno katoliško delo, moramo je ne le nadaljevati, temveč podvojiti,“ odgovorili so sv. Oče Pij IX. nagovoru francoskih romarjev 5. maja l. 1874. Ko so sedanji sv. Oče Leon XIII. zadnje sv. leto 1881. oklicali, ukazali so duhovnim oblastnikom, da naj vérnemu ljudstvu romanje k domačim svetiščem prav živo priporočajo. Klic viših pastirjev je našel odmev v krščanskih sreih. Svet je strmел nad velikanskimi procesijami, ki so zadnja leta v Rim romale; omenim naj le slovansko, francosko, španjsko, italijansko, angleško procesijo, ki so

šte le po mnogo tisoč romarjev. Kdo bi preštel neštevilne procesije, ki so jih sprejeli: Lorét, Lurdi, Montserát, Marija Einsiedeln, Marija Celj in druga svetišča! Zdi se, da bodo še le tedaj boljši časi nastópali, ko se bodo ljudstva s ponovljeno gorečnostjo k svojim starodavnim svetiščem zatékala. V najhujših silah človeštva so božje poti po večem postale, v rešenje iz največih stisk jih je Previdnost božja posebno namenila. Sovražnik peklenški ve dobro ceniti vrednost češčenja Matere Božje in pobožnega romanja k njenim svetiščem; zato se današnji nevêrski svet tako zaletuje v nebeško Mater, zato tako ljuto preganja, sramotí in ovêra romanje in romarje. Ne dajte se ostrašiti in motiti, predragi kristjani! Pogumno ségnite po tem pripomočku v splošnih revah; romajte v številnih procesijah k našim svetiščem. Pobožni duh naših gorečih prededov naj se v naših prsih obnovi; oni so dobro poznali pot k To-

lažnici vseh revnih, so radi romali. Starodavno svetišče svetogorsko imate sredi vas; vaši dedje in prededje so se v vseh silah k Materi Božji na Sv. Gori obračali, tudi vas vabi Marija k sebi po pobožni Uršici: „Reci ljudstvu, da naj me tukaj milosti prosi“! — „Nemam časa“! Vzemi si ga! Toliko nepotrebnih poti si že v mesto storil, ki ti neso nič prinesle, a mnogo odnesle; pobožna božja pot ti pa vsakrat za dušo in telo kaj prinese. „Nimam denarja“. Spokoren romar malo potrebuje. Devaj med letom le od nepotrebnih stroškov po en krajcar na stran, jeseni pojdeš lahko romat. „Pot je daljna, težavna“. V nebesa je še daljša, še težavniša. Z vsako dobro božjo potjo pa prehodiš lep kos ozke in trnjeve steze, ki drži v nebesa, nebeškemu raju se toliko približaš, kolikor stopinj preromaš. „Romanje ni več v navedi, se mi bodo smejali“. „Kdor mene zataji pred ljudmi, zatajil ga bom tudi jaz pred svojim Očetom“, je rekel naš

Zveličar. Česa te je bolj strah: posme-
ha nevérnikovega, ali nevolje Kristuso-
ve? — — Vsi ti izgovori so tedaj piš-
kavi; kdor ima dobro voljo romati, najde
prej ali poslej tudi ugodno priložnost.

Bogoljubno delo je romanje, pa le
tedaj, če se v krščanskem duhu oprav-
lja. Napačna raba najčastitljivše usta-
novitve le dušne rane seka. Če te je
volja enkrat pred nebeški prag priro-
mati, romar krščanski, drži se vestno
naslednjih vodil:

1.) Na božjo pot napravi se iz či-
stega namena: k časti božji in njegove
svete Matere, v svoj dušni prid in tudi
v telesni, če je duši v zveličanje. Kdor
po božjih potéh le kratkočasnic in greš-
nih priložnosti išče, roma naravnost v
peklenski brezen.

2.) Na poti ne pozabi nikoli, da je
romanje pot pokore; potrpežljivo pre-
našaj vse obtežnosti, váruj se nezmér-
nosti, praznega ali celó grešnega kvan-
tanja; ogibaj se lahkomiseljne in ne-

varne tovaršije. Starejši naj pazijo na mladino. Premišljevanje, molitev in sveste pesmi naj se vrstijo. Na prenočiščih naj vlada najnatančnisi red, pošteno obnašanje naj se vestno čuva. Pobožen, skušen voditelj naj romarje vodi; slušati ga morajo zvesto vsi.

3.) Ko vprvo svetišče zagledaš, poklekni in pozdravi milostni kraj. Vstopivši v posvečeni tempelj začni, kolikor moreš, goreče svojo pobožnost opravljati. Pred vsem pa pripravljaj se skrbno, da po vrednem sakramente sv. pokore in sv. obhajila prejmeš. Izprašuj vest že doma ali pa po poti, posebno če previdiš, da bo gnječa velika. Ne potiskaj se okoli spovednic, potrpežljivo čakaj pri eni, dokler na-te vrsta pride; spokornemu romarju tudi dolgo čakanje ni pretežko, obrne je v pokoro za grehe.

4.) Poslušaj pazljivo božjo besedo, znabiti na tem svetem mestu tvoje srce seme božje sprejme, ki se dosedaj ni hotelo prijeti. Vdeležuj se goreče dari-

tev sv. maš, ž njimi podpiraj svoje prošnje. Ne pozabi opraviti zapovedanih molitev, da zadobiš sv. odpustke.

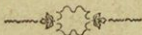
5.) Izročuj goreče, zaupljive prošnje milostnemu Srcu Marijinemu. Prosi posebno dušnih darov: resničnega obžalovanja storjenih grehov, stanovitosti do konca, srečne zadnje ure. Prosi pa tudi telesnih dobrot, gotovo jih izprošiš, če so le duši tvoji v zveličanje; to pa Devica modra bolje vé, ko ti. Priporočuj jej tudi svojo družino, žlahto, svoje dobrotnike, prijatelje i. t. d. Nikar ne pozabi splošnih potreb sv. cerkve: moli za sv. Očeta papeža in vse duhovne oblastnike, za spreobrnjenje grešnikov, nevérnih in krivovércev, za krščanske vladarje i. t. d. Spomni se slednjič tudi vérnih duš v vicah, posebno tistih, za ktere imaš dolžnost moliti.

(.) Podeli cerkvi kaj miloščine, kolikor utрпиš, saj veš, da se božje poti po večem le z milimi darovi vzdržujejo. Ne boj se, pri Materi Božji ničesa ne

zgubiš. Stoterno ti tvoj dar na tem in na unem svetu povrne.

7.) Vračajo se domú obnašaj se spodobno; hvali Boga in Marijo za velike milosti, ki si jih na božji poti zadobil. Doma obesi blagoslovljene spominke, ki si jih z božje poti prinesel na očitnem mestu, da te bodo spominjali Marijine ljubezni in trdnih sklepov, ki si jih na božji poti napravil. Poljubuj jih pogostoma in poklekuj v duhu pred milostnim altarjem svetišča, posebno, kedar v kaki zadevi devetdnevno k Materi Božji opravljaš.

Če boš po teh vodilih po solzni dolini romal, gotovo v nebeško domovino priromaš.

Odpustki

slavni božji poti na Sv. Gori podeljeni.

Brž od začetka so bili sv. OO. papeži to svetišče z obilnimi odpustki in prednostmi obdarili. Tudi obnovljene božje poti najviši cerkveni glavarji neso pozabili. Da bi se verni k Materi Božji na Sv. Goro čedalje obilniše zatekali, podelila sta papeža Pij VI. in Pij VII. razne odpustke, med njima prvi s pismom (breve) od 13. septembra 1796 naslednje :

I.) *Popolnoma odpustek* enkrat v letu vsem vérnim, *kedarkoli* to božjo pot obišejo, sakramente sv. pokore in sv. obhajila vredno prejmejo in zapovedane molitve opravijo.

Kake molitve in koliko se jih mora moliti, da se zadobi popol. odpustek, ni določeno. Navadno se moli pet «Očenašev» in pet «Češčena si Marij» in

«Vera» v namen sv. Očeta papeža, to je, za povišanje sv. katoliške cerkve, za spreobrnjenje nevernikov, krivovercev, in za mir in edinost med krščanskimi vladarji in ljudstvi; ali pa ob kratkem: v namen sv. Očeta papeža in za sv. katoliško cerkev. Zapovedana molitev je v zadobitev odpustka neobhodno potrebna, ko bi tudi iz nevednosti ali pozabljivosti molitve kdo ne opravil, ne bi se nikakor vdeležil odpustka, ker glavni pogoji zadobljenju odpustkov postavljeni morajo se natanko izpolniti.

II.) *Odpustek 200 dni*, ki se da tudi dušam v vicah v prid obrniti, kedar koli kdo le cerkev M. B. na Sv. Gori obišče, tudi če sv. sakramentov ne prejme.

III.) *Odpustek sedmih let* ob vseh malih godovih Matere Božje. Mali godovi M. B. so pa ti-le:

1.) 23. januarja: Zaroka M. B.;

2.) petek pred cvetno ned.: Sedem žalosti M. B.;

3.) 24. maja: M. D. Pomoč kristjanov;

4.) III. ned. po Vinkoštih: Prikaz in kronanje M. B. na Sv. Gori;

5.) 2. julija: Obiskovanje M. B.;

6.) 16. julija: Spomin D. M. s karmelske gore;

7.) III. ned. septembra: Sedem žalosti M. B.;

8.) 24. septembra: M. B. rešenja suznjih;

9.) prvo ned. oktob.: M. B. sv. rožnega venca;

10.) III. ned. novembra: Varstvo M. B.;

11.) 18. decembra: Pričakovanje poroda M. B.

Ravno tak odpustek je podeljen tudi za naslednje dneve: Drugo nedeljo po Sv. Treh Kraljih, velikonočni ponedeljek, binkoštni ponedeljek; v praznike: sv. Jožefa, sv. Ane, sv. Joahima, sv. Petra in Pavla, rojstva sv. Janeza K., sv. Jerneja in sv. Mihaela.

Sv. O. PP. Pij VII. so dodali še te-le odpustke:

IV.) *Popolnoma odpustek*: v nedeljo med osmino Rojstva M. D. (imé Marije), tretjo nedeljo novembra, Belo nedeljo, v praznik Obiskovanja M. D. in na obletnico cerkvenega posvečenja.

Zraven teh odpustkov je tudi glavni altar privilegiran, to je, vse sv. maše, ki se na njem za ranjke opravljajo, so združene s popolnim odpustkom za dotične umrle. Zadobi se lahko tudi imenitni odpustek «Porcijunkule» od prvih do drugih večernic (vesper) 2. avgusta.

